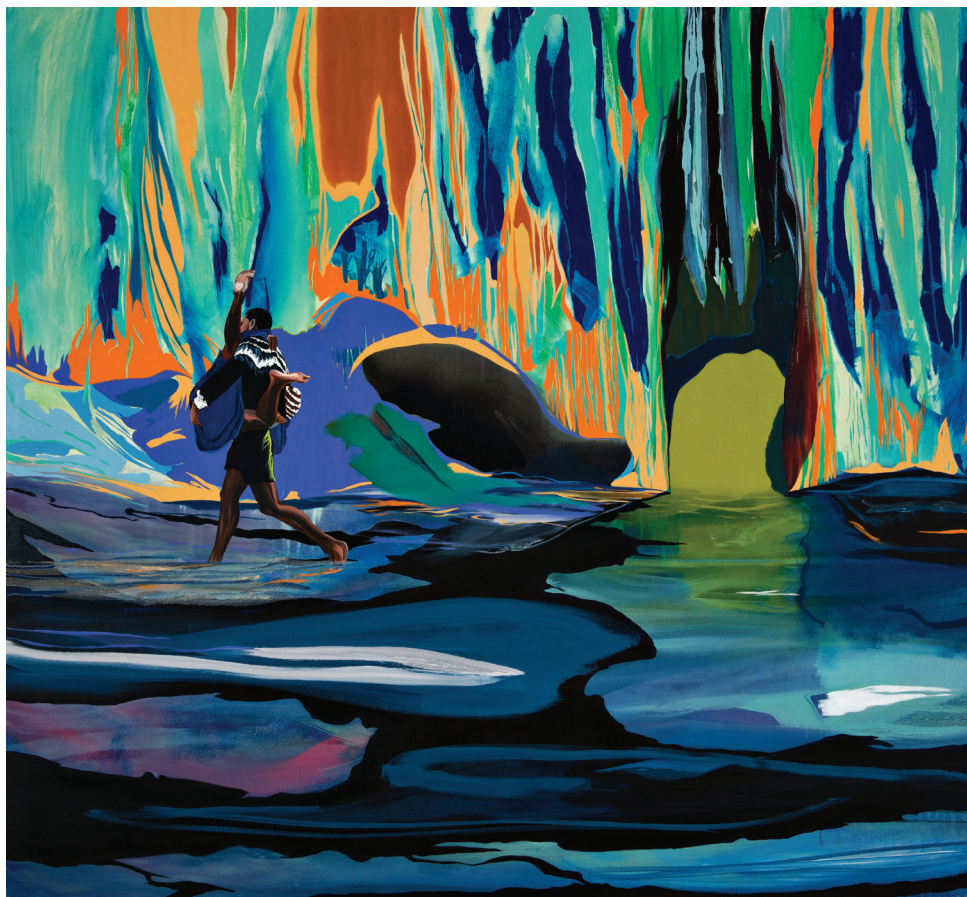

משל המערה

"לאחר שנים שבהן יצרתי את עבודותיי בדרך ברורה ומחושבת מאוד, החלטתי לגשת לציור בדרך חדשה לגמרי. בעבר הייתי עובד על פי תוכנית מסודרת, שכוללת רישומי הכנה על בד הציור, והייתי נמצא במצב של שליטה ומודעות מלאות. עם הזמן הבחנתי שחסרים לי הריגוש, אי-הידע והסקרנות, והחלטתי להתחיל ממקום לא ידוע. הנחתי את הציורים על הרצפה כשפניהם כלפי מעלה, שפכתי על הבד טרפנטין עם מעט צבע מדולל, נתתי לכתם הגדול שנוצר להתפשט ללא שליטתי ויצאתי מהסטודיו אל חיי המשפחה המסחררים. כשחזרתי, לאחר יום או יומיים, הרמתי את בד הציור ועליו הכתם השיריות, התבוננתי בו ויצאתי לדרך. החלטתי לברוא מהכתם מקום - ובמקרה של הציור הנוכחי החלטתי שהמקום יהיה מערה וגם מקווה של מים ואינסוף התרחשויות צבעוניות שמתקיימות במקביל. לאחר כמה ימי עבודה, בעודי מצוי בדיסאוריינטציה מתוקה, החלטתי שהגיע הרגע לאכלס את המקום בדמויות אדם. לא ידעתי מראש את מי אני עומד

לצייר ומה עומדת להיות ההתרחשות. נתתי לתחושה הפנימית להוליך אותי. את המערה הספציפית הזאת בחרתי לאכלס בדמותי שלי, כשאני נושא בידיי את חברי, שהלך לעולמו בתאונת דרכים לפני שנים אחדות. הגעגוע אליו, התחושה שהוא הולך איתי ממקום למקום גם כשאני לבד - היא לב ליבו של הציור. הציור מכיל שתי שפות ציוריות שונות. חלל המערה, מצויר בשפה מופשטת לחלוטין: אין אבנים או קירות אלא רק נזילות צבע וכתמים אמורפיים מתמוססים. הצבעוניות היא פנטסטית. לעומת זאת, הדמויות עצמן עשויות בשפה אחרת לגמרי, כציור פיגורטיבי שמנסה להתחקות אחרי תנוחת הגוף, מתח השרירים ואפילו הלבוש המוכר והיומיומי. שתי השפות הציוריות - המופשטת והפיגורטיבית - מתקיימות במרחב הציורי בסוג של הרמוניה מזוהה. דמותי ודמות חברי חולפות במרחב לרגע ותכף נעלמות. היופי שנמצא במערה, רגע הגעגוע הכמוס שנחשף ועוד שנייה נגזר - כאילו מעידים עד כמה הכל זמני".

העבודה "עימות (מס' 2)" היא חלק מסדרת ציורים חדשה שבה דמויות אדם נמצאות במצב של התנגשות, או משחק והתגוששות, בתוך טבע לא מוכר ומסתורי.

מתן בן טולילה, צייר, יליד קבוצת יבנה, נשוי ואב לארבעה, גר ויוצר בירושלים. בימים אלה מוצגת תערוכתו "בת קול" בגלריה נגא, רח' אחד העם 60, תל-אביב. נעילה: 15 במרס 2018.